

ustrašil se je, kako je mogel trpinčiti to edino srce na svetu, ki ga je ljubilo in se je zato zvijalo sedaj v bolečinah pred njim . . .

Stresel je odločno z glavo in duša mu je postala naenkrat vsa svetla in z odprtim, jasnim, daljnim pogledom na vse strani. In sedel je in ji spisal pismo polno luči in zdravja in moči in ji za-trjeval, da je zapisal vse tiste čudne besede le v svoji živčni raz-draženosti in razdrtosti . . .

Odslej ni zopet nič več motilo sladke ubranosti njunih duš, a spomina onih ur in vseh onih mračnih čuvstev, ki so se ga bila polastila doslej še vedno, kolikorkrat sta se razšla, se ni mogel iz-nebiti več in zaman se je vpraševal, kaj mu je bilo posebno tiste čase po vrnitvi s Koroškega. Zakaj on sam ni mogel verjeti, da so mu bolni živci pričarali od zunaj one slike pred oči — preveč jasno se je zavedal, da so mu prisikale vse te strupenosti globoko iz duše in da mora biti tam notri nekaj, česar še sam ne pozna . . .

(Dalje prihodnjič.)

M i r t e.

I.

<p>Tam po polju, ravnih njivah ajda je cvetela, a v naročju mojem mirta snežna je drhtela.</p>	<p>Izza gor mi zlato solnce se je prismijalo moje svetlo-sivo krilo z biseri potkalo.</p>
---	---

In globoko v srce moje
žarki so se skrili —
vroči, da v naročju cveti
meni so sahnili . . .

II.

<p>Sveč je šest svetlo gorelo na oltarji, plašč Madonin lesketal se v solnčno-zlati zarji.</p>	<p>Ti pa si mi dal desnico, krepko rekel: „da“! — in tedaj šele začutil svet je, da sem tvoja vsa.</p>
---	--

III.

Si li videl, kak počasi
solnce šlo je v ocean?
Kak počasi je umiral
ta poročni, sveti dan? . . .

Si li videl — čudo dolgo
v dalji nebes je rdel,
kot bi bil se od plamenov
najine ljubezni vnel! . . .

IV.

Polnočni čas. — Molči poljana,
usehlo listje ne šusti,
s pokojem svetim posejana
narava božja tiho spi.

In glej, nocoj, nocoj sva svoja,
zato pa sanj ni nama mar;
ni nama mar noči pokoja,
svetov polnočnih zreva čar.

Poslušava dveh src utripe,
ljubezni koprneče dih;
poslušava, kako umira
pod stropom lučke plamen tih . . .

V.

Na prisolnčnem, tihem vrtu
črešnja bela vztrepeta,
ko ji toplo majsko solnce
vroč poljub na cvetje da.

In v razkošju, hrepenenju
svoj sneženi ličp gubi;
solnce vroče je poljublja,
dokler vsa ne vardi . . .

VI.

Moja duša zna o bajkah
polnoči,
ki jih pravile sinoči
tvoje tihe so oči.

Srce mi pozna plamene
hrepenenja,
ah, pozna, pozna vse tajne
zdaj življenja! . . .

Utva.

